

A nivell formal, en l'obra de Grosz, sobretot en els seus inicis, es pot detectar la influència de Kubin, Bruegel i les troballes del Cubisme i el Futurisme. Van ser, però, els esdeveniments bèl·lics, l'agitació política i les convulsions socials de l'Alemanya de la dècada dels vint els que li van transmetre una capacitat única per a retratar, corrosivament i en tota la seua amplitud, aqueixa realitat subratllada pel sofriment dels humiliats i la brutalitat dels poderosos en la qual l'individu va perdre el caràcter humà. Una situació desesperant i cruel, regida per una burgesia en decadència, que el va dur a escriure: *Els homes són uns porcs. Tota xerrameca moral és una mentida destinada als babaus. La vida no té un altre sentit que el de satisfer la fam d'aliments i de dones.*

IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ

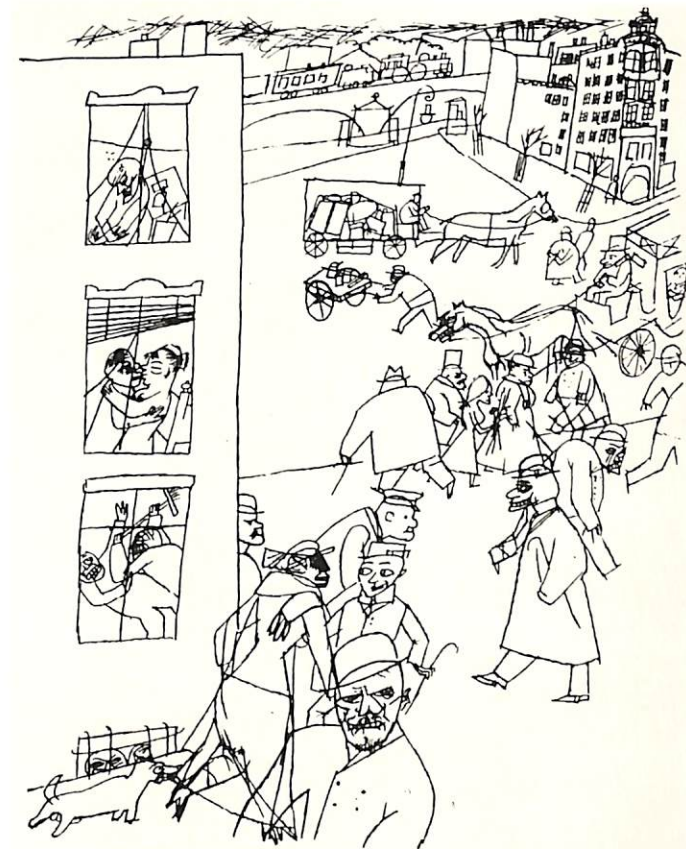
Guillem de Castro, 118 - 46003 València
Tel. (96) 386 30 00 - Fax (96) 392 10 94

De dimarts a diumenge d'11 a 20 hores
Diumenge, dia del Museu, entrada gratuïta
Dilluns tancat

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

GEORGE GROSZ

O B R A G R À F I C A

ELS ANYS DE BERLÍN

IVAM CENTRE JULIO GONZÁLEZ

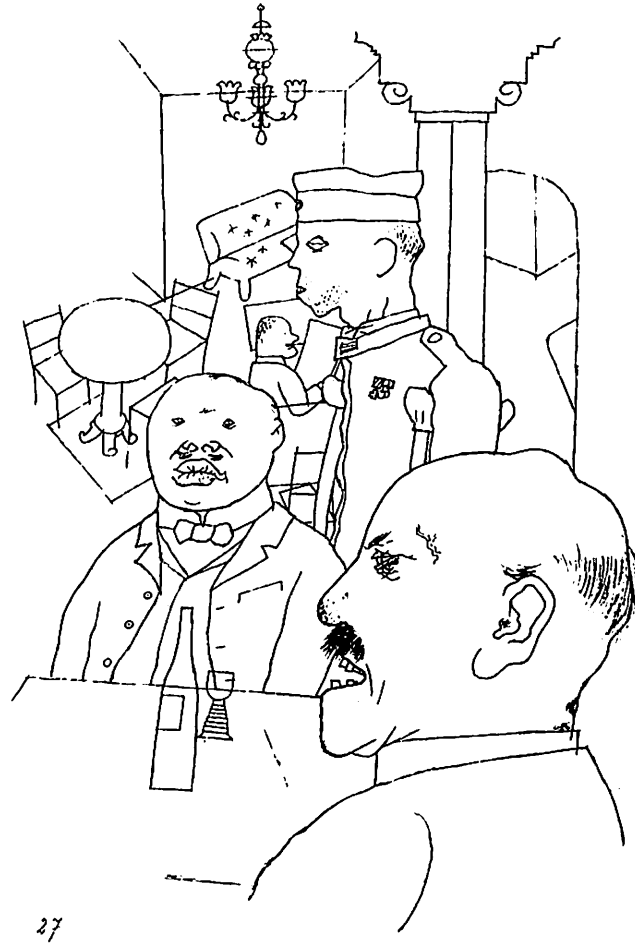
13 de maig / 28 de juny, 1992

George Grosz (Berlín 1893-1959) va estudiar a la Reial Acadèmia de Belles Arts de Dresden, a l'Escola d'Arts i Oficis de Berlín i al Taller de Colarossi a París. Després d'unes primeres obres de factura naturalista sobre temes urbans, el seu treball s'anà perfilant cap a una forma de fer dura i concisa que desembocà, durant els anys de la Primera Guerra Mundial, en una expressió violenta i decidida que li va permetre abordar amb profunditat crítica els temes polítics i socials: les manifestacions i les lluites als carrers, la fam, la misèria del proletariat i escenes repulsiues de la destrucció i de la mort produïdes per la guerra.

Mobilitzat a l'inici del conflicte bèl·lic, va ser llicenciat per malaltia en 1915. Dos anys més tard va ser incorporat de nou a l'exèrcit i, després d'una estada en un hospital psiquiàtric, hi va ser rebutjat per «inútil total». En aqueixa època va conèixer Wieland Herzfelde i el seu germà John Heartfield, responsables de l'editorial Malik, amb els quals va mantenir una col·laboració estreta fins a 1931. Aqueix centre de publicacions, el més important de l'esquerra progressista, li brindarà l'oportunitat de realitzar treballs professionals (maquetes i cobertes per a llibres i revistes), i també de publicar el seus poemes, texts, manifestos i carpetes de dibuixos en els quals intentà reflectir l'ensorrament del món burgès a través del retrat dels habitants d'un Berlín caòtic i corromput. Entusiasta per tot allò que es referia a l'Amèrica del Nord, va canviar el seu nom i cognom, Georg Gross, per George Grosz.

En 1918, junt amb Erwin Piscator, Wieland Herzfelde i John Heartfield, va ser un dels primers afiliats al Partit Comunista Alemany. Al si d'aqueixa agrupació política, que abandonà en 1924, va realitzar il·lustracions per a la revista *Die rote Fahne* (Bandera Roja) i ocupà la presidència de l'associació d'artistes comunistes *Rote Gruppe* (Grup Roig).

Grosz va ser un dels principals animadors del grup Dadà de Berlín i un dels organitzadors de l'*Erste Internationale Dada-Messe* (Primera Fira Internacional Dadà), de 1920. En aqueixa època col·laborà en la creació de diverses revistes satíriques, entre elles *Der blutige Ernst* (El san-

gonós Ernest), destacades per la seua radicalitat política. A partir de 1926 va deixar a un costat gradualment el dibuix i la caricatura per a dedicar-se a la pintura i al disseny d'escenaris per a les obres de Piscator.

Processat per la publicació dels seus treballs *Gott mit uns* (Déu amb nosaltres), *Ecce Homo* i *Hintergrund* (Rerafons), es planteja abandonar el país. En 1927 residirà al sud-est francès i en 1929 viatjarà per Itàlia. En 1932, invitat per l'*Arts Student League* de Nova York, va visitar per primera vegada els Estats Units i, a l'any següent, davant la implantació del nazisme a Alemanya, hi traslladarà la seua residència definitiva.

A Nova York, associat amb Maurice Sterne, va obrir una escola d'art. Becat per la Fundació Guggenheim, va realitzar retrats i tornà a dibuixar caricatures polítiques, en especial sobre l'Alemanya nazi i la Guerra Civil espanyola. En 1938 va adquirir la nacionalitat nord-americana i treballà per a *Esquire*, *The New Yorker* i altres revistes. Després de la guerra, i sota la impressió que li va causar la devastació produïda per l'explosió de la primera bomba atòmica, va realitzar una sèrie de dibuixos i aquarel·les, anomenats *stick men*, que expressen la seua desesperança. En 1946 publicà *A Little Yes and a Big No* (Un sí menor i un No major), la seua autobiografia.

En 1959 va decidir tornar definitivament a Alemanya. Aqueix mateix any va morir a Berlín.

